

[Peter Hansen-Nord]

Se, nu sagde jeg jo noget, som jeg også selv skyndte mig at sige godt kunne lyde hjerteløst. Her tænkte jeg mest på den almindelige befolkning. Jeg forventede egentlig, at ministeren, som kender forskellige jagtreguleringsmetoder, ikke havde behøvet at skrue sig op i den anledning. Det er anerkendte metoder, som allerede i dag er anvendt i den danske vildtforvaltning.

Det kan også lyde voldsomt, når jeg siger, at målsætningen kan være en halvering. Jeg vil gerne understrege, at her har vi så i og for sig et vældig godt billede på, hvad det er for et problem, vi har. For når jeg taler om en halvering, hr. minister, taler jeg om bestanden i 1989. Der er sket en fordobling af ynglende par siden 1989. Det er altså et eksklusivt problem, vi taler om. Så selv om det lyder dramatisk, er der i bund og grund blot tale om, at vi skruer uret 3-4 år tilbage. Allerede dengang – vil man konstatere, når man læser om sagen og skarven – blev der tilkendegivet stor utilfredshed med dens udbredelse. Så det er egentlig en meget forsigtig målsætning.

Jeg er også enig med ministeren i, at vi ikke nødvendigvis skal sætte antal på, det er ikke særlig smart, men vi skal finde nogle redskaber, så vi sikrer os et eller andet niveau, vi kan bevæge os på med hensyn til skarvens udbredelse.

Jeg vil også gerne sige noget pænt om skarven, for det er en flot fugl, det er en køn fugl at se på, og den smager modbydeligt, så den er ikke spismæssigt interessant. Den er alene et problem for fiskere, og den kan på visse lokaliteter være et problem for naturen.

Men en almindelig jagttid, lad os drøfte det, jeg lagde det op som en af flere muligheder, men skal vi have en – om jeg så må sige – relativt hurtig reduktion af bestanden, så den er tålelig for de områder, der er belastet i dag, skal der altså også iværksættes – hvad skal vi sige – rimelig skrappe midler. Jeg ved godt, at en generel jagttid måske bare flytter problemet, fordi der så sker det, at skarven flyver herfra noget tidligere. Så flyver den til Frankrig for at blive skudt dernede i stedet for, og det kan jo være ligegyldigt set ud fra et internationalt synspunkt. Så jeg synes, vi kan tage fat om problemet og sige, at vi går ind for at løse det herhjemme og ikke bare for at flytte det andre steder hen.

Men lad os så drøfte det, hr. minister, i det oplæg til konsensus, som ministeren kom med.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg har på fornemmelsen, at skarvdebatten er ved at ebbe ud, og hvis vi ikke får andet ud af det, så tror jeg i hvert fald, vi får det ud af det, at også ministeren har fundet ud af, at vi har fået for mange skarve her i landet. Derfor kunne jeg godt lide at spørge ministeren, om rapporten, når den kommer, vil blive tilsendt Miljø- og Planlægningsudvalget og ikke bare organisationerne.

Så vil jeg også sige lidt om dette her med blodbad. Ministeren beskyldte De Konservatives ordfører for at nævne ordet blodbad, tror jeg det var, og vi kan jo diskutere, hvad blodbad er. Naturen i sig selv er et blodbad. Det er selvfølgelig et blodbad at skyde en skarv, men når vi f.eks. – som hr. Rønholt var inde på – ser de fiskegarn, hvori skarven har ødelagt fiskene, er det så ikke også et blodbad over for disse fisk, som er totalt skamferet og i mange, mange tilfælde dør en langsom, men sikker og pinefuld død? Er det ikke et blodbad at have så mange skarve, at op til 1000 kg fisk hver eneste dag dør på grund af skarven? De dør alle sammen en pinefuld død. Det er et dagligt blodbad, hr. minister.

Derfor vil jeg også gerne spørge, om ministeren ikke er lidt betænkelig ved de oplysninger, der foreligger. Jeg ved godt, at ministeren læste nogle andre oplysninger op, men de oplysninger, vi har, er altså fra Skov- og Naturstyrelsen; de vurderer, at det drejer sig om 58.000 kg fisk pr. dag, og andre vurderer, at det er 100.000. Vi kan så diskutere, hvad der er rigtigt, men lad os sige, at det er dér imellem. Det er altså det antal fisk, der går fra fritidsfiskere, lystfiskere og erhvervsfiskere i vores fjordområder. Det mener jeg faktisk er et problem.

Når der er problemer i vort samfund – og det er der jo af og til – plejer vi at henvende os til organisationerne. Det skal nævnes, at vi har fået henvendelser fra Dansk Amatørfiskerforening, Dansk Fiskeriforening, Dansk Jagtforening osv., men pudsigt nok har vi ingen henvendelser fået om, at organisationerne ikke ønsker skarvbestanden reduceret eller neutraliseret. Så jeg tror faktisk, at vi har den danske befolkning bag os i synspunktet om, at skarven ikke skal udryddes, men at den skal neutraliseres og begrænses i sin vækst.